

[Boligministeren.]

rejst over for folketingets boligudvalg under de forhandlinger, som førte til boliglovene i 1966-67, men også her besluttede man sig til at opgave tanken.

Når spørgsmålet nu atter rejses, er det selvfølgelig et udtryk for og en følge af, at boligsituationen, hvad vi jo desværre alle må erkende, stadig rummer store og betydelige problemer.

I fremsættelsen peger forslagsstillerne på de problemer, som lovforslaget efter deres mening kunne løse, eller i hvert fald kunne bidrage til en løsning af. Det nævnes, at det økonomisk er uoverkommeligt for mange familier at betale, hvad en ny lejlighed i dag koster, og at mange familier — især unge familier med børn — derfor er henvist til at bo i den dårligste del af boligmassen. Det fremhæves også, at mange ældre mennesker, som sidder tilbage med en relativt stor lejlighed, efter at børnene er flyttet hjemfra, kunne tænke sig at bytte til en mindre lejlighed, men at de afskæres herfra dels på grund af en frygt for, at huslejen bliver for dyr i en anden lejlighed, dels også på grund af modstand fra udlejerens side. Endelig siges det, at en omplacering af arbejdskraften mellem de forskellige landsdele kan vanskeliggøres, når den ikke ledsages af en tilsvarende omplacering af bopælen, og at der inden for det storkøbenhavnsske område skabes trafikale problemer.

Det er, så vidt jeg har forstået, disse tanker, som er de grundlæggende for lovforslaget, og det er jo rigtigt, at der i dag er mange problemer af denne art for familier i vort land. Men det er jo på den anden side netop også nogle af de problemer, som folketinget søger at komme til livs i kraft af den lovgivning, der er gennemført, og navnlig i kraft af de reformer, som er indført i de senere år, og hvis virkninger nu begynder at sætte sig på selve boligområdet. Jeg kan i den forbindelse navnlig fremhæve rentesikringsordningen, men jeg vil også og måske endnu mere fremhæve den boligsikringsordning, som vi i går havde lejlighed til at drøfte her i tinget.

Når det siges, at lejen i det nyere og i særdeleshed i det nyeste byggeri er for høj for mange familier med børn, så er det jo netop dette, man har haft for øje ved boligsikringsordningen. De laveste indkomst-

grupper med 3 eller flere børn kan gennem denne ordning få dækket op til 70-75 pct. af huslejen, og dette er vel nok det mest effektive middel til at afbøde virkningerne af den høje leje. For de samme indkomstgrupper er der herudover adgang til efter loven om boligbyggeri at opnå lån til betaling af indskud i det almennyttige byggeri.

For de ældre mennesker, som sidder tilbage i de større lejligheder, gør noget tilsvarende sig gældende. I hvert fald når de har nået en alder af 67 år, er indtægten lav, og flytter de fra den store, måske umoderne lejlighed til en moderne toværelses lejlighed, er der overvejende sandsynlighed for, at deres husleje vil blive lav, i hvert fald ikke højere.

Det er altså de grundlæggende principper i den lovgivning, der er gennemført i de senere år. Det er selvfølgelig klart, at der går nogen tid, førend disse principper slår igennem, men det arbejder i den retning.

Der peges fra forslagsstillerens side på udlejernes indstilling. Lad mig sige, at efter de regler, der gælder om det almennyttige byggeri, skal treværelses lejligheder fortrinsvis stilles til rådighed for familier med 2 børn og fireværelses lejligheder for familier med 3 eller flere børn. Jeg synes ikke, man kan sige andet, end at disse regler tilgodeser familier med børn, og at der i og for sig i selve lovgivningen er indlagt en børnevenlighed.

I det private udlejningsbyggeri skal udlejerens iagttagelse af gældende boliganvsningsregler. Disse kan variere fra kommune til kommune, alt efter boligproblemets omfang og størrelse beroende på det lokale skøn, men f. eks. i København skal 3 rums lejligheder besættes med familier med i hvert fald 1 barn. Hverken de almennyttige selskaber eller de private udlejere kan modsætte sig, at der kommer familier med børn ind i de større lejligheder, men tilbage bliver naturligvis, at de kan modsætte sig, at bytning finder sted, såfremt de selv ønsker at besætte de ledige lejligheder.

Det er klart, at såvel samfundet som de enkelte lejere har interesse i den størst mulige bevægelighed på boligmarkedet, så boligmassen udnyttes bedst muligt med hensyn til størrelse af husstand og også med hensyn til beliggenhed og afstand til arbejdsplads. En bytteret kunne måske